

JAUME BARTUMEU
EXCAP DE GOVERN

Respectar les generacions futures

Estem segurs que sabem cap on anem?

Es diu sovint que demà, és a dir el futur, serà el que en farem nosaltres amb les nostres decisions actuals.

La política és l'activitat humana en la qual els errors queden consignats més clarament i públicament per la història, en la qual les afirmacions contundents, si no van acompanyades per fets, es giren contra qui les formula.

Per això hi ha la sensació de crisi de confiança de la ciutadania en el govern-institució.

Andorra no està pas en crisi econòmica tot i que hi ha massa famílies que han començat l'any amb angoixes perquè s'estan acostant perillosament al llindar de la pobresa en la qual ja estan assentades altres famílies del país.

La crisi que cova aquest inici d'any és política.

La ferida de la divisió entre els defensors del projecte modernitzador d'associació amb la Unió Europea i els immobilitistes, contraris a reforçar l'embranchament amb Europa, s'està infectant, per la via de la mala bava dels comentaris digitals anònims que ningú no modera.

Les raons invocades contra l'acord d'associació no semblen massa clares ni gaire convincents. I en el primer grup parlamentari de l'oposició, Concòrdia, preval el desig de provocar una perillosa pròrroga de la incertesa.

Però tancar una porta no suposa pas automàticament que se n'obrin d'altres. Constatar que hi ha un cul-de-sac no per-

met pas crear un camí de sortida en una altra banda.

Que el resultat global de la negociació que va portar al text actual de l'acord d'associació podria ser millor és una evidència. Però pensar que es pot trobar ara, a correuita, una alternativa que a alguns els podria semblar més bona és una altra cosa, inviable a hores d'ara.

Havent escoltat algunes preguntes al Govern formulades pels consellers generals d'Andorra Endavant i Concòrdia en la sessió del Consell General de dijous passat, dia 16 de gener, tinc clar que ningú té un pla per a l'etapa que s'obre. I no és fàcil encarar a les palpentes el

Ningú té un pla per a la nova etapa, i no és fàcil encarar el futur del país a les palpentes

futur del país perquè aquesta etapa requereix molta política i poca èpica.

Al Consell General ningú té força parlamentària per marcar el camí ni tampoc, dissortadament, un projecte polític que el pugui orientar. Viciats per aquests anys en què la promesa era suficient per encaterinar el personal, la por d'assumir la realitat està retardant decisions dels dirigents polítics que no s'hauria de fer pregar tant.

No fer res pot ser còmode, però generalment no porta enlloc.

Els fets estan demostrant la distància entre les paraules i les coses, entre les teories de manual "ni de dretes ni d'esquerres" d'un DA en davallada i la propaganda fallida de la "nova forma de fer política" de Concòrdia hi ha la pura i dura realitat.

Hi ha dues Andorra, que van a dues velocitats diferents, separades per una fonda fractura social que està posant en risc la identitat i el sentit del país.

Un dels grans problemes que tenim a Andorra és el del lideratge. Falten líders de debò en qualsevol de les modalitats que se'ns puguin acudir. Polítics, empresaris, al món de l'esport, en la societat en general. Ens falta lideratge en institucions clau i així ens llueix el pèl.

De què serveix intentar infantilment col·locar contra la paret el Govern si l'escenari que s'obre, si cau Espot, és molt pitjor que l'actual? Estem segurs que sabem cap on anem?

No seria més lògica una proposta alternativa i no portar les coses al límit quan no hi ha cap seguretat de poder articular un altre govern i hi ha, pel contrari, la certesa que l'entorn polític serà pitjor que l'actual si ens girem d'esquena a Europa?

Convindria que els immobilitistes de Concòrdia respectessin les generacions futures i, si no tenen cap proposta concreta alternativa a l'acord d'associació, es preocupessin més del futur del país que no pas dels interessos del seu partit en la perspectiva de les pròximes eleccions generals del 2027.